

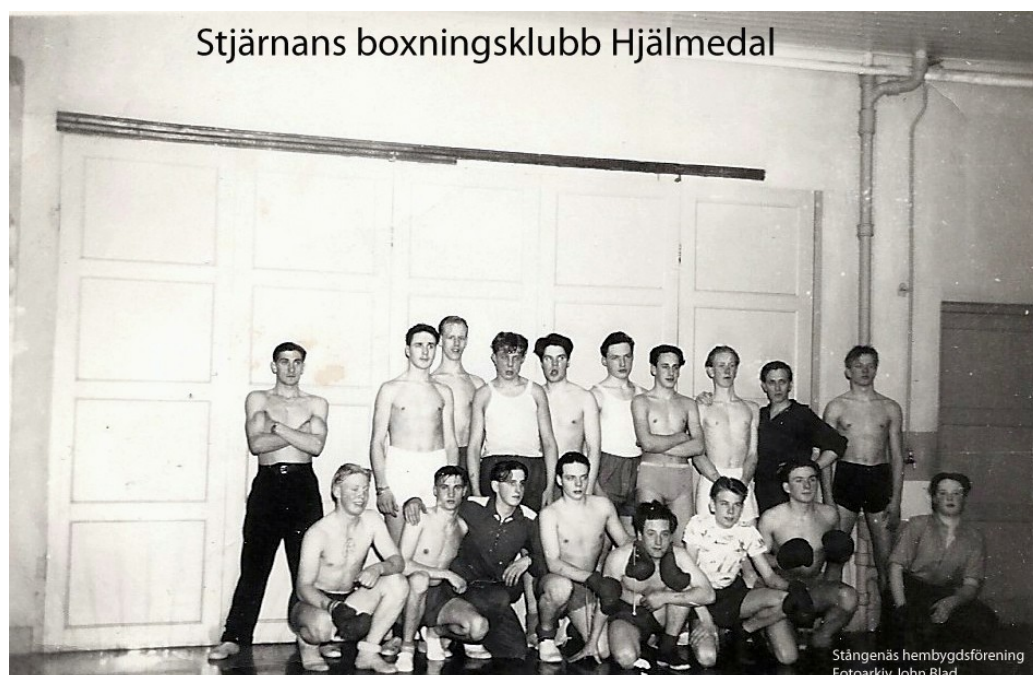
Stjärnans boxningsklubb

I Olympiaden 1948 rodde Sverige hem framgångar i idrott som aldrig tidigare, endast olympiaden på hemmaplan 1912 kan visa upp resultat likvärdiga de som uppnåddes i London 1948.

Bland allt guld som erövrades i England anses nog segern i fotboll som den mest meriterade tätt följd av 1500 meterslöparna som gjorde rent hus och sopade hem alla tre medaljerna. Brottarna golvade de mesta motståndarna, Gustav Freij lättviktaren tog guld i grekisk romersk stil liksom Gösta Andersson i weltervikt och Acke Grönberg i mellanvikt. Gert Fredriksson drabbades av guldfeber i sin kanot!

Resultaten för boxarna låg på en mera modest nivå, frågan är om mellanviktaren Stig Sjölin representerade Sverige i London, i Helsingfors 1952 gick Stig ena semifinalen mot hårdast tänkbara motstånd- Floyd Patterson blivande världsmästare visade glimrande talanger och gick vidare till finalen som han vann lätt som en plätt, Stig Sjölin är kanske den som fått jobba mest av alla för sin bronsmedalj!

I Helsingfors avancerade Ingemar Johansson till finalen i tungvikt där han mötte Ed Sanders en amerikan i mastodontklassen åtskilliga kilon tyngre än Ingemar, båda visade stor respekt för varandra och matchen blev inte den sluggerfest som ett visst klientel bespetsat sig på, den mest kände i detta klientel var Lennart Hyland som i sitt referat tog heder och ära av Ingemar, allt serverat på solkiga assietter. Ed Sanders korades som segrare, Ingemar fick vänta i evärdliga tider på sin silvermedalj, senare när Ingo vann det ena mästerskapet efter det andra visade klientelet servilitet av beklämmande art i sina strävanden att behaga Ingemar.



På det lokala planet fanns intresse att starta en boxningsklubb, killarna från Tuntorpsområdet var redan en bit på väg, andra ynglingar sporrade av Ingos framfart i ringen följde efter. Lennart Lundqvist låg långt framme vid bildandet av det som kom att bli Stjärnans Boxningsklubb.

Djungeltelegrafen tjänade som förbindelselänk, flertalet av de berörda saknade telefon, mobiler kunde inte ens skönjas vid horisonten. Motorsågsfabriken var arbetsplatsen för många av de blivande pugilisterna.

BK Stjärnan såg dagen ljus 15/2 1950, som möteslokal fungerade en klädloge i Hjalmedals Folkets Hus.

Styrelsen valdes, Lennart Lundqvist utsågs till ordförande följda av Karl G. Johansson sekreterare, Stig Utgren kassör, John Blad vice ordförande, Singo Lund och John Blad revisorer, här föreligger en dubbelexponering gjord i ungdomlig brist på erfarenhet, jag John Blad får inte platsa på två stolar, en revisor skall inte sitta med i styrelsen! Till materialförvaltare utsågs Kjell Ambjörnsson och Roland Åkesson.

Som träningslokal fick kaféet i Folkets Hus i Hjalmedal duga till annat kunnat anskaffas, Lennart Lundqvist fick i uppdrag att sondera möjligheten att få hyra gymnastiksalen i Lycke skola som lokus för träningen.

På den tiden var Brastad egen kommun, Socialdemokraterna var makthavare, spjutspetsen i partiet hette Oskar Nyström, i revyer och lustspel benämndes den smått diktatoriske ledaren som kung Oskar, respekterad för sin förmåga att få saker uträttade i stort som smått.

I laga ordning skrevs ett brev till kommunstyrelsen som behandlade frågan om träningslokalen, prompt kom svaret, Stjärnans BK fick tillstånd att en gång i veckan använda gymnastiksalen i Lycke skola för sina ändamål. Med tanke på den snabba hanteringen av ärendet är det tänkbart att Oskar Nyström klubbade beslutet på egen hand.

Första kontakten i gymnasalen kunde avslöpt på ett smidigare sätt. Vaktmästarparet Lindblom hade pga. den snabba hanteringen inte fått vetskap om boxarnas tillstånd att använda gymmet.

Det ålderstigna paret visade stor kunskap i konsten att använda glåpord, invektiven av grov kaliber haglade den enkelriktade vägen. Det bästa medlet som situationen tedde sig var att i samlad trupp, slokörade men inte utslagna lämna det stridbara paret åt sitt öde. Samtliga boxare förhöll sig stoiskt lugna, frestelsen att gå in i polemik med ettertaggarna var frestande men kunde fått ödesdigra följder för klubbens fortsatta verksamhet!



Veckan därefter upprepades samlingen vid Lycke men nu med diametralt motsatta förutsättningar. Det gamla grollet var som bortblåst, Lindbloms önskade oss närmast välkomna i den med våra mått mätt luxuösa omgivningen.

Ett tjugotal ungdomar sysslade med sina individuella övningar, bristen på en kunnig tränare medverkade till att förkovran inom sporten kom att bli mycket av på stället marsch. En förmåga med erfarenhet från boxningsringarna fanns, polismannen Olof Fischer ställde under några träningspass upp, och delade med sig av sina eminenta färdigheter i "the noble art of selfdefence".



Saknaden av skrivna mötesprotokoll är stor, från ett möte är antecknat att Lennart Lundqvist av sagt sig ordförandeskapet, John Blad valdes som ordförande.

Namnet på klubben ändrades till Hjälmmedals BK. Beslut fattades om att en brandförsäkring på 1500:- skulle

verkställas. Ett annat beslut sade att Oskar Berntsson invaldes i klubben som hedersledamot. Berntsson hade tidigare vunnit en mindre förmögenhet på tips. En procent av summan betingade ett värde av 400:- donerade Oskar Berntsson till vår klubb! Tillskottet gjorde att HBK kom på grön kvist, anskaffningen av nytt material kunde ske, en tävlingsdräkt bestående av röda shorts med vita revärer köptes in, dessa persedlar fick den enskilde boxaren betala 25:- för, vita singletsar fick kämparna anskaffa på eget bevåg.

Gösta Karlsson beviljades utträde ur klubben. De mest meriterade boxarna Kjell Jonsson, Karl-Gunnar Johansson och Roland Åkesson hade debuterat i ringen, detta skedde i Kongresshallen Uddevalla, Kjell vann en övertygande poängseger, KG mötte en kille från Vänersborg, Hans Svensson hade krafter kvar i tredje rondan och vann en f.ö. jämn match. Roland mötte en likvärdig motståndare, även i den drabbningen blev tredje rondan avgörande, killarna var inte genomtränade för att fullfölja en fartfylld trerondare!

Nästa framträdande skedde i Vänersborg där Hans Svensson briljerade med en ny hemmaseger, elegante Kjell Johansson slog sig fram till en ny seger för HBK. Matcherna gick i stå för obestämd tid däremot hade man planer på att arrangera en boxningsgala av uppvisningskaraktär i Brastads Folkets Hus. Förslaget lades på årsmötet 15/2-1952, galan kom till stånd med ganska kort varsel, datumet har fallit bort i den yra som ledsagade evenemanget.

Folkligt, festligt och fullsatt är en slogan som Nalen använde sig av, HBK:s gala visade sig inte vara sämre, lokalen blev snabbt spikad till sista plats!

Uddevalla BK bidrog med sakkunnig hjälp, domare och boxare och resor, allt skrevs på gratiskontot! Sven Svensson ledde showen, Rolf Högsäter Aronsson, Hugo Adamsson Hugo Edberg och Kallin förnamnet bortglömt, tillsammans med våra kämpar plus John Karlsson och Tage Larsson från Lysekil fullkomnades succén!

Steget från klang-och jubeltillvaro kan vara ganska kort. En skrivelse från förbundet kungjorde att deras sakkunnige i träningsfrågor var ute på turné, deras förfrågan gällde omhändertagandet av mannen som färdades på en rödvulen cykel av västsvenskt fabrikat. Logi för vår representant ordnades på Brastads pensionat. Ett möte hade tidigare utlysts där närliggande föreningar fått ta del av inbjudningarna. Som möteslokal fungerade pensionatet.

SAIS hette BIS vid det aktuella tillfället och hade självsvåldigt påtagit sig värdskapet för den välbesökta sammankomsten. En styrelsemedlem i BIS gjorde en besiktning över de församlade och fann att jag som inte var medlem i BIS inte var välkommen på "deras" informationsmöte.

Att avfärda pampens hot om rött kort tedde sig enkelt. Min medverkan som ordförande i HBK kunde styrkas liksom vår inbjudan till seansen, samtidigt hade kamratskap med instruktören uppstått, att vi i HBK stod som värdar för mötet hade undgått den utvisningsglade BIS: aren!

Killen på den röda cykeln kom från Kråkstan i Trollhättan, att visa upp vårt Kråkstan skedde liksom vid sidan av programmet. Sjöbols IF var nästa förening på vår väns turnélista. En kort cykeltur och färd över Brofjorden med Reiner Nilssons kraftfulla jolle uppskattades mycket av den ambulerande cyklisten, returen gick samma väg och vår vän fick åter njuta av en natts sömn på panget i Brastad.

Galan i Brastads Folkets hus liksom Kjell Jonssons laddade matcher bildade kulmen på HBK:s korta men ganska intensiva levnad. Aktiviteterna trappades ner succesivt, Haakon Carlssons startgropar låg delvis förankrade inom klubbens sfär, inga andra med fallenhet för sporten visade intresse för en bana som boxare.

En skrivelse från Svenska Boxningsförbundet daterat 11/5 1955 säger.

”Härmed får vi meddela att klubben beviljats utträde ur förbundet på sammanträde den 3 maj. Därest intresse för boxningssporten åter skulle uppstå inom klubben, hoppas vi få hälsa Eder välkommen i förbundet”.

Den lilla nekrologen förklarar att svanesången för HBK var definitiv, en förhoppning är att dagens ungdom tänker i pugilistiska banor och med behövlig kreativitet återskapar en fungerande sammanslutning som är ännu bättre än vad HBK var!

John Blad